

edebiyat

DERGİSİ 3. SAYI

Üstatlara Saygı...

Nazım Hikmet
Yaşar Kemal
Sabahattin Ali

Bedri Rahmi Eyüboğlu
Cahit Sıtkı Tarancı
Ümit Yaşar Oğuzcan

Ahmet Rasim
Cemal Süreya
Attila İlhan

ELA GÖZLÜ PARS: **CELİLE VE AGÂH KEMAL**

*Yollarda kalan gözlerimin nûrunu
yordum.
Kimdir o, nasıldır diye rüzgârlara
sordum,
Hulyâmı tutan bir büyü var onda
diyordum.
Gördüm: Dişi bir parsın elâ gözleri
vardı.*

.....
Yahya Kemal Beyathı

Bir dedesi Konstantin Borzecki, Polonya'nın işgali ile başlayan ayaklanmaya katıldıktan sonra on üç yaşında ülkesinden Osmanlı'ya sığınıp Mustafa Celaledin ismini alır. Diğer dedesi Ludwig Karl Friedrich Detroit, on iki yaşında Almanya'da büyüdüğü yetimhaneden kaçıp Hamburg'da bir gemide miço olarak çalışarak bir ilkbahar günü İstanbul'a giriş yapar. Gemi, Kız Kulesi yakınlarından geçerken Karl denize atlar ve yakalanarak Osmanlı'nın önde gelen devlet adamlarından Mehmed Ali Paşa'nın yanına götürülür. Mehmed Ali Paşa çocuğu öyle sever ki, Almanların geri istemelerine karşın çocuğu göndermek istemez ve "artık benim oğlumsun" diyerek ona Mehmed Ali ismini verir. Mustafa Celaledin Paşa'nın oğlu Hasan Enver Paşa ile Mehmed Ali Paşa'nın kızı Leyla Hanım'ın evliliklerinden 1880 yılında Selanik'te doğan ilk Türk kadın ressamlarımızdan olan Celile.

CELİLE HANIM'IN RESSAMLIĞI

Celile Hanım'ın resim eğitimi tamamen özeldir. Gerek Celile Hanım'ın babası Enver Paşa, ge-

rek Mihri Hanım'ın babası Doktor Rasim Paşa, Sultan Hamid'e yakınlığıyla tanınan kişilerdi. Dönemin ünlü saray ressamı Fausto Zonaro ile de dostlukları vardı. Paşa'lar, minimini güzel kızlarını birkaç kez Zonaro'nun atölyesine götürerek, eserlerini seyrettirmişler. Zonaro, her ikisinde de resme karşı bir çekicilik sezmış. Ne var ki, ders verme imkânı bulamamış. Ortam, kızların fırçayla uğraşmasına elverişli değil! Mihri Hanım, daha sonra bu fırsatı yurt dışına kaçmak suretiyle bulacak, Roma'da ve Paris'te akademik çalışmalar yaparak, Türkiye'nin ilk kadın ressamı olacaktır. Bu yeteneği takdir edilerek, Paris'-ten yurda çağrılan Mihri Hanım, 1914 yılında, kızlar için İstanbul'da açılan güzel sanatlar yüksekokulunda ilk kadın profesör ve müdürlük görevini de üstlenecektir.

Celile Hanım, yaşça Mihri Hanım'dan büyük olmakla beraber resme çok geç başlamıştır. Asıl uğraşısı, eşi Hikmet Bey'den ayrıldıktan sonraki döneme rastlar. Roma ve Paris'te özel eğitim yapmış, Berlin'de de resim üzerindeki incelemelerini sürdürmüştür.

Karakalem, yağlıboya, suluboya ve pastelle çalışmalar yapmıştır. Konuları çıplak, meyveler, çiçeklerden oluşur. Portrede daha başarılıdır. Sergide aynada kendisinin portresi, oğlunun, kızının, torunu Ayşe'nin, damadı ve yeğeni Şeyda'nın portreleri yer almıştır. Tablolarının bir kısmında, eski harflerle ve kırmızı renkli tipik imzası vardır. Bu ve diğer tablolar-daki imza yalnızca Celile'dir. Son eserleri, yeni harflerle Celile olarak imzalanmıştır.

Öte yandan, hiç kimse Celile Hanım'dan bahsederken, onun, orijinal olan soyadını belirtmez! Ressamımızın, soyadı kanununa göre aldığı (UĞURAL-DİM)'i çok kişi bilmez. Bu arada onun soyadını da belirtmiş oluyoruz.

Celile Uğuraldım, resme, orta yaşlarında ve geç başlamış olmakla beraber, gözlerinin ferî sönünceye kadar fırçasını sürdürmüştür.

Geniş ve sanatçı ruhlı insanların çoğunlukta olduğu bir aileye sahip olan Celile Hanım'ın kız kardeşinin eşi de Türk edebiyatının önemli isimlerinden Samih Rifat'tır. Kız kardeşi ile Samih Rifat'ın oğlu da ünlü şairlerimizden Oktay Rifat'tır. Bir portre sanatçısı olarak nitelenebilecek Celile Hanım Samih Rifat'ı da Oktay Rifat'ı da resimlemiştir. Celile Hanım'ın portrelerinin çoğunluğu aile içi portrelerden oluşmaktadır. En ünlülerinden birisi de annesi Leyla Hanım'ın portresidir. Celile Hanım'ın resimlerinden oluşan en son sergi 1988 yılında kızı tarafından Bakırköy Sanat Merkezi'nde düzenlenmiştir. Hayatında çalkantıların neredeyse hiç durmadığı Celile Hanım, tüm yaşamı boyunca büyük çaba gösterir.

Ressamımızın son yılları, gerek gözlerinin bozulması, gerek oğlu şair Nazım'ın Bursa hapishanesinde bulunması nedeniyle çok üzüntülü geçmiştir. 1956 yılında, Ankara'da hayata gözlerini kapatmıştır.

YAHYA KEMAL İLE OLAN AŞKI

Resimleriyle olduğu kadar güzelliği ile de İstanbul sosyetesinin gözdesi haline gelir Celile. 1900 yılında Osmanlı'nın meşhur valilerinden Nazım Paşa'nın oğlu Hikmet Bey ile evlenerek Celile Hikmet adını taşır. Bu evliliğin ilk senesinde Selanik'te doğar Nâzım... Dört sene sonra ise ikinci çocukları İbrahim Ali dünyaya gelir fakat fazla yaşayamadan kuşpalazından hayatını kaybeder. Hikmet Bey'in işi sebebiyle taşındıkları Halep'te Samiye adını verdikleri bir kız çocukları olur. 1916'ya geldiğinde Hikmet Bey ve Celile Hanım arasında şiddetli bir geçimsizlik başlamıştır. Aradan geçen on altı yıl yıpratır ilişkilerini. Bahti, güzelliği kadar açık değildir Celile'nin. Huzursuz ve çalkantılı olan evliliğini önce kafasında sonra fiilen bitirir tüm cesareti, özgüveni ve özgürlüğe olan düşkünlüğüyle.

Hikmet Bey'den ayrılmak üzere olduğu vakitlerdir... Yahya Kemal genç, yakışıklı ve dönemin saygın şairlerindedir. Bahriye Mektebi'nde aralarında Nâzım Hikmet ve Necip Fazıl'ın da bulunduğu bir grubun şiiir hocalığını yapmaktadır. Celile Hanım'ın

evine, Nâzım'a ders vermek üzere gidip gelmeye de başlar. Derslerden sonra sanat üzerine uzun konuşmalar yaparlar Celile Hanım'la. Derken, imkânsız bir aşkın tohumları ekilir. Evli, iki çocuk annesi ressam Celile ve ondan yaşça küçük şair Yahya Kemal. Celile Hanım gönlünü çoktan kaptırmıştır. Zaten geçimsizlikler yaşadığı evliliğini daha fazla uzatmaz ve boşanma kararı ile bir adım daha atar Yahya Kemal'e. Yahya Kemal ise deliler gibi âşik olmasına rağmen hayatı boyunca evlilikten korkmuş bir adamdır. Bu korkusunun Nâzım'la olan münasebetiyle ilgisi vardır elbette...

Annesi ile hocası arasındaki etkileşimin farkına vardığında on beşindedir Nâzım. Annesinin babasından boşanma sebebi olarak görür Yahya Kemal'i. O yaşta bir genç için başka bir adamı, üstelik hocası olarak evine gelen bir adamı kabullenmesi güçtür. Kiskanır ve öfke duyar. Gün geçtikçe bu aşkın dedikoduları ayyuka çıkar. Nâzım'ın da Yahya Kemal'in de kulağına dolar dedikodular. Yahya Kemal geri adım atar, bir süre Nâzım'a görünmemeye, Bahriye Mektebi'ne gitmemeye çalışır. Ruh sağlığı bozulur. Ara verdiği okuluna geri dönen Yahya Kemal bu defa başka bir tepkiyle karşılaşır: "Hocam, kibrit suyu içerek intihara kalkıştığınızı duyduk... Sınıfın bu durumdan duyduğu derin üzüntüyü size söylemek isterim..." Necip Fazıl, hocasına sarf ettiği bu sözler sebebiyle kodes adı verilen tahta dolabın içinde cezaya gönderilir.

Artık Nâzım da dayanamaz ve bir not sıkıştırır hocasının cebine:

"Muallimim olarak girdiğiniz bu eve, babam olarak giremezsiniz."

Vazgeçemez Celile'den fakat adım da atmaz. Oysa Celile bütün dedikodulara "evet" diyecek kadar korkusuzdur. Yahya Kemal ile evlenmek ister ve bunu dile de getirir, Yahya Kemal'in dostu Yakup Kadri'ye "bu kadar dile gelmiş bir kadınla ben nasıl evlenebilirim, sonra herkes bana ne der" dediğini bilmeden. Kendinden bile sakıncasına sever oysa Celile'yi, delicesine kiskanır.

Yahya Kemal 1916 yılında Büyükkada'dadır. Sevgilisi Celile Hanım da tüm yazı orada geçirir. Fakat gelen sonbaharla Nişantaşı'ndaki evine yerleşir. Telefonlaşmalar, buluşmalar, bazen şairin İstanbul'a bazen Celile'nin Adaya gelişleri.

Celile Hanım'ın uzaktan akrabası olan Berlin Sefiri Hakkı Paşa İstanbul'a gelir. Çapkın bir sefir olan Hakkı Paşa İstanbul'a her geldiğinde yaptığı gibi İstanbul'un en güzel kadınlarının davetli oldukları suareler düzenler. Yahya Kemal, Berlin Sefiri'nin İstanbul'a geleceğini duyduğu zaman sevgilisinden bu suarelere katılmaması için söz almıştır. Bir gün Ada Otelinde otururken, yan masadaki iki kişinin Hakkı Paşa'dan ve Nişantaşı'nda o gece vereceği suareden bahsettiklerini duyar.

(Celile Hanım'ın çizdiği Nazım Hikmet Portresi)

Son vapur çoktan kalkmıştır ve sert bir lodos esmektedir. Yahya Kemal Maltepe'ye geçmek için bir sandalcıyı bol parayla ikna eder. Sandalcının havayı süzen gözlerine cevap olarak da "hastam var" yanıtını verir. Denize açılırlar, bir müddet sonra lodos artar ve deniz şiddetle çalkalanmaya başlar. Sandalcı sürekli küfreder. Ölüm üçüncü bir yolcu olarak aralarına sızmaya çalışıyordur. Şair ise Hakkı Paşa suaresini ve Celile Hanım'ı düşünüyordur. Aşk pimpirikli Yahya Kemal'den gözü kara bir Yahya Kemal inşa etmiştir.

O geceyi Yahya Kemal daha sonra şöyle anlatıyor:

"Güç bela Maltepe'ye gelebildik. Dalgalar öyle bir çarpyordu ki, sahile çıkmak buraya gelmekten daha tehlikeli idi. Zar zor bir hayli uğraştıktan sonra kendimi sahile attım. Sırlıklam olmuşum. Hemen Maltepe'deki kahvelere uğradım. Bir araba istedim. Yok...yok...Bostancı'ya kadar yaya gitmeye karar verdim. Tren yoluna çıkarak koşmaya başladım. Maltepe'yle Bostancı arasındaki mesafenin uzun olduğunu o zaman fark etmişimdir. Kan ter içinde Bostancı'ya geldim. Vakit hayli geçti. Karakola gittim. "Bana bir araba bulunuz hastam var" dedim. Aradılar taradılar birini buldular. Yine bir sürü para verdim. Arabayla yola koyuldum. Kadıköy, oradan Üsküdar... Karşıya geçtim. Doğru Nişantaşı! Sevgilimin oturduğu apartmanın kapıcısı ahbabımdı. Penceresini vurarak onu uyandırdım. 'Benimki evde mi diye sordum?' Adam halime bakıp şaşırıldı: 'Evde bu akşam çıkmadı!' dedi 'Ne diyorsun diye bağırdım?' Bütün kat ettiğim mesafe sanki başıma yıkılmıştı. Eve kaçta geldiğini tahkik ettim. Sözüne inanamıyordum. 'Çık bir bak! Evde mi?' diye adamı zorladım. Adam çarnaçar çıktı. Bir münasebetle hizmetçisine sormuş: uyuyor! demiş. Geldi haber

verdi. Sanki dünyalar benim oldu. Apartmanın karşısında bir arabacı meyhanesi vardı. Orada sabaha kadar içtim. Sabahleyin doğru eve çıktım. Benim halim berbat. Toz toprak içinde olduğumu görünce şaşırıldı ve hemen anladı. Sarmaş dolaş olduk"

Fakat Celile Hanım'ın hayal ettiği bu evlilik hiçbir zaman gerçekleşmez. Yahya Kemal, Celile Hanım ile 1917'den sonra bir daha asla görüşmeyecektir. Celile Hanım bu üzüntüye daha fazla dayanamaz ve İstanbul'da duramayarak Paris'e gider. Paris'te yine resimle ilgilenir ve önemli isimlerden resim dersleri alır. İstanbul'a döndükten sonra da kişisel ve karma birçok resim sergisine katılır. Dönemin en aktif kadın ressamı arasına girmiştir. Nazım Hikmet'in tutuklanması da bu döneme denk düşer.

Nazım Hikmet, büyük bir şair, sosyalist bir insan olmuş; düşünceleri yüzünden hapslere düşmüştü. Artık yaşlı bir kadın olan annesi Celile ise, oğlunun hapisten çıkması için Galata Köprüsü'nde açlık grevine başlamıştı. Üstelik gözleri de görmüyordu. Ama o, bu haline aldırmadan, oğlu için mücadele veriyordu. Tesadüf bu ya; bir gün yolu Galata Köprüsü'ne düşen Yahya Kemal'in, büyük aşkı Celile ile yolu orada keşişti. Ama yanına gitmeye cesaret edemedi.

Yahya Kemal öldükten sonra, onun notları arasından, içerisinde kurumuş iki yaprak bulunan bir zarf çıktı.

Şöyle yazıyordu zarfta:

"Bu zarfın içindeki hatıra, 19 Ağustos 1930'da Sirkeci garında gece saat 10'da veda ettiğim aziz bir kadının göğsündeki çiçektendir... Koparıp verdiğim bu iki yaprağı daima muhafaza edeceğim..."

*Tahsin ALTIN
İnegöl Okyanus Koleji*

BESTEKAİR AHMET RASİM

“BU AKŞAM GEÇ KALMA, ERKEN GEL”

1864 yılında İstanbul Fatih'te doğan Ahmet Rasim, devrinde yazarlığının dışında şarkı bestekarı olarak da tanınmakta ve sevilmekteydi. Onun musikiye başlangıcı Darüşşafaka'daki talebeliği esnasında bestekar Zekâi Dede'den müzik dersleri almasıyla oldu. Daha sonra Bahariye Mevlevihanesine katılarak müzik bilgisini geliştirdi.

Ahmet Rasim'in hiçbir şarkısı yoktur ki bir hadiseye, bir hatırıya veya bir gönül ağrısına bağlı bulunmasın. Hem güftelerini hem bestelerini kendi yaptığı için onun şarkılarında başka bir eda, başka bir çeşni vardır. O, şiir ve edebiyat zevkine eşlik eden müzik zevkini sık sık gittiği saz alemninde tatmin eder, bu yüzden bazen günlerce evine gitmediği olur.

Evine ve çocuklarına son derece düşkün olan Sadberk Hanım onun müziğe düşkün olduğunu bildiği için Ahmet Rasim'in bu hallerine göz yumar. Abdülhamit devrinde Ahmet Rasim bir ara ortalıktan kaybolur. Onun hiçbir yerde görülmemesi türlü türlü dedikodulara yol açar, hatıta Paris'e kaçtığı dedikodusu evine kadar ulaşır. Sabir ve tevekkül sahibi olan Sadberk Hanım böylece birkaç ay bekler ve bir gün Ahmet Rasim eve gelir. Aylardan beri aynı elbiseyi giydiği için üstü başı perişan haldedir. Eşi ona yeni çamaşırlar, elbiseler giydiren giydirmeyen yeni bir musiki alemine gitmek için sokağa fırlayınca eşi arkasından:

*-Bey... Bari bu akşam geç kalma, erken gel!
diye seslenir. Eşinin bu hitabından ilham alan
Ahmet Rasim o akşam gazinoda meşhur:
Bu akşam gün batarken gel,
Sakin geç kalma erken gel.*

şarkısının güftesini orada yazar ve besteler. Bir gün yine Ahmet Rasim meyhanede zevke ve sefaya dalar. Böyle bir gecede bir zabıt onu karakola götürmeye gelir. Karakola gidince

Sultan Abdülhamit'e raks, saz ve söz için Çerkez kızlarını talim ve terbiye eden meşhur Bes-tenigâr Kalfanın öldüğünü ve Sadettin Paşanın kendisinden onun için bir güfte yazmasını rica ettiğini öğrenir. Bunun üzerine o da hemen yan odaya geçerek "Çok sürmedi geçti tarab-ı şevk-i baharım" şeklinde başlayan güfteyi yazar ve kendisine yirmi altın ihsan edilir.

*Çok sürmedi geçti tarab-ı şevk-i baharım
Soldu emelim, goncalarım reng-i izarım
Bir bülbül-i raksan-ı tarab-nak idim amma
Bilmem ki neden terk-i hava ettin hezarım
Bu nağme-i dilsuz-u gamım düştü araka
Ben böyle gönüller yakıcı Bestenigar'ım
(Mutlulukla dolu baharım çok sürmedi.
Soldu emelim gonca rengindeki yanağım
Bir bülbül gibi raks eden neşeli idim ama
Bilmem ki neden terk etti beni bülbülüm
Gönül yakan derdim bu nağme ile düştü çukura
Ben böyle gönüller yakıcı Bestenigar'ım)*

Ahmet Rasim en sevdiği semt Kalamış olduğu için genellikle vaktini burada geçirirdi. Büyü-kada'daki bir kadınla büyük bir aşk yaşadığı ve bunun için sık sık adaya gittiği bilinir. Sevdiği bu kadının hatırasına da şu şarkıyı bestelemiştir:

*Gözümde işpenümadır hayal-i bibedelî
Hüda bilir ya iki defa gördüm ol güzeli
Yanıp tutuştum o şirin edayı görmeyeli
Acep Vefa'da mı semti, acep acep nereli*

Aradan yıllar geçtikten sonra aynı kadını yaşlanmış ve yıpranmış bir halde görünce anıları gözünün önünden bir film şeridi gibi geçer ve şu şarkıyı yazarak besteler:

*Sen söyle ne olduğunı yine aware mi kaldın?
Candan sevenin kalmadı, aşıyara mı kaldın?
Şaştım seni gördüm de perişan-ü mükdedder!
Benden beter oldun daha biçare mi kaldın?..*

Ahmet Rasim bir gün Cağaloğlu'nda matbaaya giderken kalbi sıkışır ve zor nefes almaya başlar. Ahmet İhsan **"Hayrola Üstat, bu ne hal!"** deyince bunu üzerine:

*Sorma dostum halimi avareyim
Çaldı bir şuh gönlümü divaneyim
Fehm-i idrak etmez oldum alemi
Var hesap et sanki ben dünyadayım*

Bu dörtlük son güftesi olduğu söylenir. İki gün sonra Üstat hayata gözlerini yummuştur. Daha sonra bu güftesi de bestelenmiştir. Vefat et-

meden önce altmış beşten fazla beste ve güftesi mevcut bulunmaktadır.

Geride bıraktığı nükteleri ile, güfteleriyle, besteleriyle ve yaptığı çevirileri ile Ahmet Rasim Bey, 21 Eylül 1932'de Heybeliada'daki evinde ölür ve adadaki mezarlığa defnedilir.

*Mehmet ERÇAKIR
Güneşli Okyanus Koleji*

AYRILIK DA SEVDAYA DÂHİL

(Çizim: Elif ÖZRÖK
Bahçeşehir Okyanus Koleji 9/E)

Attila İlhan birdenbire üne erer. Henüz yirmi bir yaşındadır, adını çok kimse duymamıştır, öyleyken 1946 şiir yarışmasında ikinciliği kazanır! Fazıl Hüsni, Cahit Sıtkı gibi tanınmış ustaların da katıldığı bir yarışmada ödül almak kolay da değildir. Bu yüzden olay edebiyat çevrelerinde şaşkınlık yaratır. Herkes merakla sorar: Kimdir bu zeki ve kabiliyetli genç?

İlhan, şair bir babayla roman meraklısı bir annenin çocuğudur. 15 Haziran 1925'te Mene-men'de doğar. Şiire İzmir'de ilkokul sıralarında başlar. Üçüncü sınıfta ilk şiirini yazar, ortaokulda romanlar karalar. Önce babasının etkisiyle halk ve divan şiirlerine eğilir, sonra Nazım Hikmet'le karşılaşır. Hemen onun yolunda şiirler dizmeye koyulur.

İlhan, bir yandan halk ve divan şiirini, öbür yandan toplumcu şiiri tutkuyla okur. Dertli, Gevheri, Zihni, Köroğlu, Dadaloğlu, Yunus Emre, Pir Sultan Abdal, Nedim, Baki, Fuzuli, Yahya Kemal, Ahmet Haşim, Nazım Hikmet, İzzettin Dinamo... en sevdiği şairlerdendir. Fakat Garipçi şairlerden hoşlanmaz. Orhan Veli'yi, Melih Cevdet'i, Oktay Rifat'ı "bobstil ve alafanga" bulur. Taklitçilik ve formalistiklerine kızar. (Bu kızgınlık ileride Garipçileri kıyasıya eleştiren yazılara dönüşecektir.)

1946'da Gün dergisine "Beteroğlu" imzasıyla birkaç şiir gönderir. Aynı yıl, lise son sınıf öğrencisi iken "Cebbaroğlu Mehemed" şiiriyle yarışmaya katılır. Kazanınca yer yerinden oynar. Öyle ki Nurullah Ataç dahi hayranlığını açıklamaktan kendini alamaz:" Attila İlhan'ın büyük koçaklamalar yazmağa özeneceğini sanıyorum. Onda, öyle işlere girişeceğini, girişince de başaracağını umduran bir güç seziyor, erkekçe bir ses duyuluyor. Yeni ozanlarımızın en iyilerinden biri diye sayabiliriz."

Okulu bitirince, Gün'de Şafak Vakti Dünya adlı savaş destanından parçalar yayımlar. Bunları Genç Nesil, Fikirler, Adım Adım, Yirminci Asır, Ses, Varlık dergilerinde kendi imzasıyla çıkan şiirler izler. Yazdıkları büyük bir ilgiyle karşılanır. Kısa zamanda edebiyat çevresine kendini kabul ettirir.

Liseyi 1946'da bitiren İlhan, Hukuk Fakültesi'ne girer. Fakat üçüncü sınıfta okulu bırakır, 1949'da Fransa'ya, gider. Orada hem Fransız edebiyatını öğrenir, hem de sol hareketleri inceler. Yurda dönünce "Abbas Yolcu" başlığıyla gezi notları yayımlar.

1950'de Türkiye Sosyalist Partisi'ne girer, Gerçek gazetesinde çalışır. Bir çevirisinden kovuşturmayla uğrar. Yargılaması sürerken, 1951'de yeniden Paris'in yolunu tutar. 1952'de Türkiye'ye, geldiğinde bazı kararlar varmıştır, Bunlar gereğince bir yandan Garipçileri, öbür yandan öncüleri (eski gerçekçileri) eleştirmeye, Atatürkçülüğe yaslanan bir "sosyal realizm"

*Attila
İlhan*

kurmağa girer. Bu yolda Kaynak, Yeditepe, Mavi dergilerinde yayımladığı yazılar sağcı basının tepki ve saldırısıyla karşılaşır. Peyami Safa onu Moskova ajanlığıyla, Nurullah Ataç ise komünistlikle suçlar. Bunun üzerine, çevresindeki gençler korkarak dağılırlar, İlhan yalnız kalır. Demokrat Parti baskıyı gittikçe artırır. Gerçek, Yeryüzü, Beraber, Mavi kapanır. Toplumcu örgüt ve yayınlar için davalar açılır. Devrimci şairler ya susar, ya direnir, ya da biçimciliğe kayarlar. Edebiyatta kaçak, kötümser ve bireysel bir hava eser. Bu hava İlhan'ı da etkiler. O da toplumsal konulardan çok bireysel yaşantıları işlemeğe koyulur. Yalnızlık, bunaltı, umutsuzluk, yolculuk ve aşk temalarına öncelik verir. Aşırı bir içtenliğe dayanan anlatım ahenkli bir deyiş ve işlek bir dille birleşerek belirli bir lirizm doğurur. Ayrıca, askıda yaşamın yarattığı heyecanlı gerilim, sinema tekniğinden yararlanmanın sağladığı çarpıcı görüntüler ve yabancı ülkelerle ilgili egzotik tasvirler bu lirizmi etkili bir havayla donatır. Şiirde lirizmi kovan Garip akımına karşı bu hava bir çeşit başkaldırma yerini tutar. Bu başkaldırma İlhan "Orhan Veli ve Takımı"na yönelttiği sert eleştirilerle tamamlar.

Yağmur Kaçağı'ndan sonra –Duvar'ın genişletilmiş ikinci basımını (1959) saymazsak– İlhan 1960'a değin şiir kitabı çıkarmaz, ama Seçilmiş Hikâyeler, Yelken, Dost, Yeditepe gibi dergilerde şiirler, eleştiriler, denemeler yazmaktan geri durmaz. Ayrıca Zenciler Birbirine Benzemez (1957) romanı ile Abbas Yolcu (1959) adlı gezi notlarını yayımlar. 1957-58 yıllarında Er-

zincan'da askerliğini yapar. Orada Anadolu insanıyla yeniden buluşmak fırsatını bulur.

Ben Sana Mecburum 1960'ta çıkar. Kitap beş bölüme ayrılmıştır ya, şiirler aslında bireysel ve toplumsal olmak üzere iki büyük kümede toplanabilir. Bireysel olanlar, aşağı yukarı, Sisler Bulvarı ile Yağmur Kaçağı'ndaki şiirlerin temel özelliklerini taşırlar. Nitekim "Askıda Yaşamak, İmkânsız Aşk" gene kaçak, tedirgin, âşık, karamsar, yabancılaşmış bir kişinin gerilimli, korkulu, üzüntülü yaşayışı yansıtılır. Genel şiirlerde melankolik, dramatik, romantik bir rüzgâr eser. Gelgelelim, olaya ek yer verilmemesi, aynı temlerin küçük ayrımlarla tekrarlanması bu rüzgârın etkisini azaltır. Gerçi şair bunu gidermek için şiddet bildiren fiillere, abartma sıfatlarına, değiştirimlere başvurur, ama içeriğın gerdiği tekdüzeliği tümüyle önleyemez.

Bazı şairlerimizin aksine ben ne şiir yapıyorum ne de şiir yazıyorum. Ben şiir söylüyorum diyen ünlü şairimiz Attila İlhan...

Şairin 1960'da basılan 'Ben Sana Mecburum'unun şiiri kulaktan kulağa yayıldığı için sadece aşk sanılsa da öyle değildi elbette.

İlhan, kitapta beş bölümde topladığı şiirlerinde, dönemin siyasi havasını, çalkantılarını, gerilimi, direnişini, başkaldırını, imkânsız aşkları ve özgürlük özlemini de dile getirdi.

*Duygu CAN
İncek Okyanus Koleji*

Ben Sana Mecburum

Ben sana mecburum bilemezsin
Adını muh gibi aklımda tutuyorum
Büyüdükçe büyüyor gözlerin
Ben sana mecburum bilemezsin
İçimi seninle ısıtıyorum

Ağaçlar sonbahara hazırlanıyor
Bu şehir o eski İstanbul mudur?
Karanlıkta bulutlar parçalanıyor
Sokak lambaları birden yanıyor
Kaldırımlarda yağmur kokusu
Ben sana mecburum sen yoksun

Sevmek kimi zaman rezilce korkudur
İnsan bir akşamüstü ansızın yorulur
Tutsak ustura ağzında yaşamaktan
Kimi zaman ellerini kırar tutkusu
Birkaç hayat çıkarır yaşamamasından
Hangi kapıyı çalsa kimi zaman
Arkasında yalnızlığın hınzır uğultusu

Fatihte yoksul bir gramofon çalıyor
Eski zamanlardan bir Cuma çalıyor
Durup köşe başında deliksiz dinlesem
Sana kullanılmamış bir gök getirsem
Haftalar ellerimde ufalanıyor
Ne yapsam ne tutsam nereye gitsem
Ben sana mecburum sen yoksun

Belki Haziranda mavi benekli çocuksun
Ah seni bilmiyor kimseler bilmiyor
Bir şilep sızıyor ıssız gözlerinden
Belki Yeşilköy'de uçağa biniyorsun
Bütün ıslanmışın tüylerin ürperiyor
Belki körsün kırılmışsın telâş içindesin
Kötü rüzgâr saçlarını götürüyor

Ne vakit bir yaşamak düşünsem
Bu kurtlar sofrasında belki zor
Ayıpsız fakat ellerimizi kirletmeden
Ne vakit bir yaşamak düşünsem
Sus deyip adınla başlıyorum
İçim sıra kımıldıyor gizli denizlerin
Hayır, başka türlü olmayacak
Ben sana mecburum bilemezsin...

Attila İlhan

SESLERİN VE RENKLERİN MİMARİ

Bedri Rahmi: Yaşasın Renk...

“Ey Sanat! Seni bana musallat ettiler. Eğer ben de seni başkalarına musallat etmezsem, yuf olsun!”

Bu sözleri kendimi bildim bileli benimsedim. Öylesine benimsedim ki, mesleğe başladığım günden beri sanatı, sizlere musallat etmek için çabalayıp durdum!

Siz de sanatı başkalarına musallat edin ki, yer-yüzünü biraz daha yaşanabilir kılalım...

“Ey Sanat! Seni bana musallat ettiler . Eğer ben de seni başkalarına musallat etmezsem, yuf olsun!”

Bu sözlerin sahibi, ben değilim. Bunu söyleyen Bedri Rahmi Eyüboğlu... Renklerin ustası, sözün ustası, şair ve ressam Bedri Rahmi Eyüboğlu...

Bedri Rahmi Eyüboğlu; hem resim dünyasında yaşadı, hem de şiir dünyasında... Ama en çok, en çok bu ülkenin toprağında, suyunda, havasında yaşadı. Yaşadığını resmetti, yaşadığını dizelelere döktü. Onda şiirle resim iç içe gelişir. İkisi birbirine, o her ikisine sevdalıdır.

Doğaya tutkundu. Yaşama tutkundu. Anadolu'ya tutkundu. En çok tutkularında yaşadı.

“Sevmek bu dünyayı çerden çöpten

Sevmek bir zerresini ziyan etmeden

Sevmek dinlenmeden sevmek...”

Renklerle, çizgilerle, ya da bin bir sözcükle, şiirinde ya da resimlerinde yaptığı, bu sevgiyi ve yaşama sevincini ortaya koymaktı.

Şiirlerini hep bu coşkuyla yazdı. Resimlerini hep bu coşkuyla yaptı.

Şiirlerine resmi, resimlerine şiiri ve de yazıyı kattı.

Halk şiirinin deyişlerinden, türkülerin, masalla-

rın, tekerlemelerin özelliklerinden yararlandı. Onları çağdaş bir kucaklayışla, yalın bir dille, hani neredeyse yüreğine banarak yeniden yarattı.

“İçerisine insan kokusu sinmiş mısralara vur-gunum. Bıçak gibi kemiğe dayansın yeter. Eğri büğrü, kör, topal, kabulüm...” derdi.

Anadolu masallarından, türkülerinden, el işlelerinden, nakışlarından oyalardan, toprağında açan çiçekten, Akdeniz'in sularından kıyılardan, en çok da insan yaşamından ürettiği, çoğalttığı renklerle, çizgilerle, lekelerle resim yaptı.

Kilimler, yemeniler, nakışlar, yazmalar, çarşılar pazarlar, Anadolu toprağı, kokusu, ovaları, suları, balıkları, takaları, kayıkları, yıldızları, geceleri, evleri, bin bir yöresi, insanları ve renkleri onun kalemıyla, fırçasıyla bir cümbüşe dönüştü.

Aşkın resmini çizdi... Kendi yüzünün bin bir halini çizdi... Kendi yüzünü ya da sevdiğininkini çizerken, dünyayı çizdi.

Resimleri tıpkı şiirlerine, şiirleri de tıpkı resimlerine benziyordu. Şiirinde müthiş bir görsellik, resminde müthiş bir şiirsellik vardı.

Merkeze hep sevdayı yerleştirdi. *“Usta çırağa yol göstermezse, ustalığı nerede kalır. Benim bildiğim, ustanın iyisi yol gösteren değil, sevmeyi öğretendir. Ustanın iyisi yüreğinin kapılarını sonuna kadar açıp sevgisini yağma edendir.”* derdi.

Bedri Rahmi, şiirindeki gibi, resimlerinde de, Batının teknik ve olanaklarıyla Anadolu kültürünün, halk sanatlarının zenginliğini, duyarlığını bir bireşime ulaştırdı. Anadolu topraklarındaki kültürün sürekliliğini ve bütüncüllüğünü hepimizin kıldı.

Bir Anadolu yazması gibi yazdı şiirlerini Bedri Rahmi, kilim gibi dokudu. Çok sevdiği kirazları, narları, dutları, işledi kağıtlara... Yığıtlığı, mertliği, aşkı, sevdayı, özlemi işledi. Evrenin gizemini tek bir nar tanesinden çözmeye çalıştı o. Bilgeliği, ılık insan sıcaklığını bir gölün yüzeyinden akseder gibi ulaştı bize. Öyle naif, öyle pürüzsüz, öyle derin... Bedri Rahmi'nin şiirlerinde dolu dolu yaşayan bu kocaman adamın ta içini okursunuz.

Onun şiirlerinde rengin böylesine yoğun bir şekilde kullanılıyor olması, bize göre iki sebebe dayanır. Birincisi ve en önemlisi, Eyüboğlu'nun bir ressam olmasıdır. Diğer sebep ise, edebi şahsiyetindeki rintçe tavrın Anadolu'ya şair-ressam gözü ile açılıyor olmasıdır. Anadolu'daki kilim örneklerinden, mimarideki çini motiflerine varıncaya kadar geniş bir dağılım alanı bulan kültürel zenginlik, Bedri Rahmi'nin şiirinde kendini gösterir.

“Şiiri şekil bulmuş resim, resmi şekillenmiş şiir” olarak değerlendiren Bedri Rahmi Eyüboğlu, ışığa kavuşan her şeyi büyük bir aşkla incelemiş ve bu aşkı renklerle ve çizgilerle aracılığıyla sunmak istemiştir.

Resim sanatını tanıtırken kullandığı ifadeler, bize Eyüboğlu'nun hem şairlik, hem de ressamlık yönünü anlatır: *“Resim nedir? Resim, ışığa kavuşan her şeyi büyük bir aşkla incelemek ve bu aşkı renklerle ve çizgilerle aracılığıyla insanlara aşılacak sanattır.”* “İçerisinde bir ışık, bir güneş tadı olmayan resim bir nakış şaheseri olabilir, fakat resim olamaz.” diyen şair, resimde şiir ve ışık bütünlüğünü aradığı gibi, şiirinde de resim ve ışık güzelliğini arar.

*“Yarab! Benim de içimde bu kadar ışık yansa
Dünyalar benim olurdu.”*

Senin en karanlık göklerinde salkım salkım yıldızların var

Benim içimde insan ayağı deşmemiş karanlıklar”

*“karanlık göklerdeki salkım salkım yıldızların”,
“insan ayağı deşmemiş karanlıklarla”* karşılaştırılması, şairin mitlerine ait verileri yakalamamız için kullanacağımız materyal hükmündedir.

İnsan ayağı deşmemiş karanlıkları gönlünde soluklayan şair, içinde yanacak ışıklarla dünyaların sahibi olacağını ifade eder.

Şiirlerinde ışık unsuruna sıkça yer veren Bedri Rahmi, sevgilisinin de ışık gibi gelmesini ister. *“Bak şu güneş nasıl geliyor Sen de öyle gel be! Bak şu ışık nasıl vuruyor. Sen de öyle vur be!”*

Eyüboğlu'nun şiirlerinde, ışık daima canlılığın (diriliğin) ve güzelliğin adı iken, “New York Nottarı” isimli şiirinde maddileşerek güzelliğini kaybetmiş New York şehrinin çirkinliğinin simgesi olur:

“5-10 tane mısır al mısır

Her birinin ötesini berisini ısıtır

Hiç birini sonuna kadar yeme

Sonra bu mısırları milyon defa büyüt

Tut karanlığın içine at

Her birini içinden güzelce aydınlat

Al sana New York gecesi.”

New York gecelerine karşılık, ışıktan örüldüğünü söylediği İstanbul'u güzelliğin sembolü olarak görür ve canım diyerek sever:

“Yedi tepeye kurulmuş

Pul pul

Gümüş gümüş balıkları

Pul pul ışıktan sudan örülmüş

Canım İstanbul.”

Bedri Rahmi Eyüboğlu'nun şiirlerindeki ışık unsuru böylesine yoğun bir şekilde dizelere yerleştirilmiştir ki metin için seçilen renklerde dahi coşkunluk ve parlaklık ifade eden renkler tercih edilmiştir.

Yaklaşık üç yüz şiir içerisinde **“siyah”** ya da **“kara”** rengin kullanımı son derece sınırlıdır.

“Karadut”, “Kara Sevda” gibi şiirlerinde “kara” sözcüğünün içsel çağrışımları göz önünde bulundurularak, sitem, ayrılık veya ölüm gibi temaların anlatımı yapılmamış, sözlük anlamlarının dışına çıkılarak farklı tasarımların uyarındırılması çalışılmıştır.

“Kara”, bu metinlerde sevimliliği ifade etmek için kullanılmıştır. “Kara” sözcüğünü “sevda” sözcüğü ile birleştirerek alışılmış bir bağdaştırma ile anlamda sapma yapılmış ve söylemi genel dil içinden şiir diline yükseltmiştir:

“Karadutum, çatal karam, çingenem

Nar tanem, nur tanem, bir tanem.”

Şiirlerinin dizelerinde renklerin dağılımı ne bir sihre ve keramete, ne de bir marifete bağlanır.

İçinde al yanıp yeşil tutuşan şair, bir ressamın renklere vereceği kompozisyon güzelliği ile dizelerini adeta konuşturur:

“İçimde renkler uçuşur

Al yanar yeşil tutuşur

Ne sihirdir ne keramet

Ne de el çabukluğu marifet

Bu bir ressam oğlu ressam işidir

Sağ yanımda usul usul

Morla turuncu konuşur

Beri yanda kuzgunî siyahlardan

Ödü patlamış beyazlar

Ötede çil yaurusu gibi dağılmış pembeler

Kenarda yüzlerce senedir

Özlediği kahverengine kavuşmuş bir sarı

Beride Bursa çinilerine deşmiş

Yunmuş yıkanmış bir memleket rüzgârı

Bazan ılık bazan serin

İşıl işıl yanıyor mavilerin

Dilerim Allah'tan dert görmesin

İki kocaman çiçek gibi açılmış gözlerin

Minicik ellerin.”

*Sinem Uylmaz DEDE
Çekmeköy Okyanus Koleji*

ÖLÜMDEN KORKU MUDUR YAŞAMA BAĞLAYAN

Cahit Sıtkı Tarancı hemen hemen her şiirinde ölüm temasına yer vermiştir. Ben Ölecek Adam Değilim ve Dalgın Ölü şiirleri ölüm korkusu, yaşama isteği ve ölümü kendine yedirememe duygularını işler.

CAHİT SITKI
TARANCI

Cahit'in şiirlerinde ölüm teması önemli bir yere sahiptir. En yakın arkadaşı Ziya Osman Saba ölüme karşı ne kadar teslimiyetçi ise Cahit Sıtkı tam aksine ölmeyi hiç istemez. Ölümün bir gün kendisini alacağı gerçeğini inatla reddetmekte, yaşama bağlılığını ölümden daha üstün tutmakta, bu bağın kendisini ölümden uzak tutacağına inanmaktadır.

Ölüm gerçekliğini yansıtırken ölüm korkusuna oldukça yer vermiş, onu tedirginlik verici bir felaket olarak yansıtmıştır.

Ölüm temasına şiirlerinde bu kadar yer vermesi, onun "ölüm şairi" olarak nitelendirilmesine neden olmuştur.

Ahmet Hamdi Tanpınar, "Edebiyat Üzerine Makaleler" adlı yapıtında Cahit Sıtkı için: "Onun şiiri, ölümün aynasında küçük ve dağınık tuşlarla bütün hayatı ve insan kaderini toplar" ifadesini kullanmıştır.

"Ben ölecek adam değilim" demesi, onun ölüme hak etmediği düşüncesinden kaynaklanmaktadır. Şair, bu duygusunun gerekçesi olarak da;

*"Alıştım bir kere gökyüzüne;
Bunca yıllık yoldaşımdır bulutlar.
Sıkılırım,
Kuşlar cıvıldamasa dallarında,
Yemişlerine doymadığım ağaçların,
Yağmur mu yağıyor,
Güneş mi var,
Fark etmeliyim
Baktığım pencereden.
Deniz görünmeli çıksam balkona"* diyerek ölüme soğuk bakar.

Nasıl ki Nazım Hikmet "Yaşamak ne güzel şey, Tarantababu!" diyor ise

Melih Cevdet Anday "Şimdi ne güzel, yeni baştan yürümeye ve sevmeye başlamak" diyor ise

Fazıl Hüsnü Dağlarca "Rabbim, bir gök verdin ki bizlere

*Rahatlanır kalbimiz her an yeniliğinden
O kadar sade, aydınlık, sonsuz
O kadar kendiliğinden"* diyor ise

Bedri Rahmi Eyüboğlu "Açık toprak açıl
Kurulsun sofralar
Boğazına kadar özele boşulsun tohum
Çatlasın bereketinden dağlar
Gözümüz gönlümüz doysun" diyor ise

Cahit'te dizelerinden de anlaşılacağı üzere yaşama sevinci onun ne denli ölüme karşı soğuk durduğunun göstergesi olmasına rağmen henüz Cahit 46 yaşındayken hayata gözlerini yumacak o çok sevdiği yaşama arzusu yarım kalacak "Ne doğan güne hükümü geçecek ne halden anlayanı bulacaktı"

Hacı Uğur KLEDACI
Bayrampaşa Okyanus Koleji

KORKUNUN ECELE FAYDASI YOK

(Çizim: Elif ÖZKÖK
Bahçeşehir Okyanus Koleji 9/9)

Ümit Yaşar
Oğuzcan

*Ben acılar denizinde boğulmuşum
İşitemem vapur düdüklarını, martı çıgııklarını
Dalgalardan her gün bir başka kıyıya atar beni
Duyarım yosunların benim için ağıladıklarını...*

Otuzu aşkın şiir kitabı olan, şiirleri birçok dile çevrilen, acının ve aşkın şairi Ümit Yaşar Oğuzcan, 2 Ağustos 1926'da Tarsus'ta dünyaya geldi. Şiire, 1940 yılında Yedigün dergisinde başlayan Oğuzcan, sonra çeşitli dergilerde şiir yazarak ve sık sık kitaplar çıkarak, gününün tanınan şairlerinden oldu.

9-10 yaşlarında şiir yazmaya başlayan şairin ilk şiirleri, 1942 yılında Eskişehir Kocatepe ve Sakarya gazetelerinde çıktı. 1947 yılında ilk kitabı "İnsanoğlu"nu ardından "Deniz Musikisini" çıkarttı. 1954'te üçüncü kitabı "Dillere Destan"ı çıkaran şair, 1955'ten sonra rubai, taşlama ve dörtlük türünde eserler vermeye başladı. 1967 ve 1969 yılında yurt dışı gezi yapan Oğuzcan, ilk Avrupa gezisine çıkarak anılarını "Avrupa Görmüş Adam" adı altında yayınladı.

*"Sevmek insan tarafımızı bulmamız da bence.
Biraz da yaklaşmamızdır Tanrı'ya zaman zaman.
Dünyada sevmeyenlere, sevmeyenlere*

acımalı. Ot gelip ot gidenlere acımalı. Sevebilen insan kendini keşfetmiş insandır. Talihli insandır. Çektiği bütün acılara rağmen, mutlu, kwançlı insandır o. Aşkır yücelten bizi ve derinliğimiz aşktandır. Gerisi boş, yalan..." diyen şair, şiirlerinde aşkı zirveye çıkarmış ve bütün çıkmazlardan sevginin sıcaklığına sığınmıştır.

Kendi iç dünyasını şiirle anlatmayı seçen şair, çok yazdığı için onu eleştirenlere; *"Bana çok yazıyorsun diyorlar, ben yazarak yaşıyorum, bir insana hiç, sen çok yaşadın artık öl, denir mi?"* diyerek cevap vermiştir.

Ümit Yaşar Oğuzcan, oğlu Vedat'ın ölümüne kadar sık sık intihara kalkışmış ve bu durumu şu sözlerle anlatmıştır; *"Aynı yıl içinde arka arkaya üç intihar teşebbüsüm oldu. Çok fazla şey üst üste gelmişti. Yıl 1961, 15 yıla yakındır çalıştığım işimden istemeden, gurur meselesi yüzünden ayrılmıştım. O zamanki eşimle iki çocuğumu Ankara'da bırakarak iş bulma umuduyla İstanbul'a gelmiştim. İşsizdim. Parasızdım. Üstelik umutsuz bir de aşkın içindeydim. Zamanla elimi attığım bütün dalların da kırılması beni ölümü aramaya itti."*

Ona göre ölümü yaşamaya tercih ettiren şey erişilemezlikti..”*Kara sevda olabilir, karşılıksız bir aşk olabilir. Bir labirente girer insan o zaman, hayata başlayacak bütün işleri bir bir koparıp atmamak ister. Mantık tek bir şekilde çalışır; ya hep ya hiç. Ya hep ya hiç. O, insanın ölüme yaklaştığı an işte.*”

Babasının intihar girişimlerinden ve ruh halinden yakından oğlu Vedat Oğuzcan, 1973 yılında 17 yaşında iken, bir fincan kahve ve ardından bir fincan da konyak içip kendini Galata Kulesi’nden aşağı bırakarak intihar etti. Söylenenlere göre cansız bedeni yerde yatarken avucundaki kâğıtta bir not vardı: “*Baba intihar öyle edilmez, böyle edilir!*” Oğlunun vefatı üzerine, hayatın

boşluğu, ölüm ve acı gibi derinliklere, öz ve biçim yoğunlaştırmalarına yönelen şair aruzla yazdığı rubailerle Türk edebiyatının unutulmaz isimlerinden biri olmuştur. Bu olaydan sonra şair, intihar eden oğlu Vedat için de ağıt türünde şiirler yazmıştır.

”6 Haziran 1973

Galata Kulesi’nden bir adam attı kendini

Bu nankör insanlara

Bu kalleş dünyaya inat

Şimdi yine bir ninni söylüyorum ona

“Uyan oğlum, uyan oğlum, uyan Vedat”

Hilal ULUŞIK

Eryaman Okyanus Koleji

ŞAİRLERDEN ŞİİRLERİNENLER

EN ÇOK BENİM OL

Kalbini ver bana,
Ayuçlarının arasına, korkma-
dan.

Güven bana,

Sanki hiç düşmeyecekmişsin
gibi, yaslan.

Bak bana,

Daha önce hiç görmemiş gibi,
bak.

Duy beni,

Tüm bedenine yayılana kadar,
dinle.

Hisset beni,

Yanan yüreğimin ateşini, hisset.

Sev beni,

Küçücük bir çocuk gibi, sev.

Bırakma beni,

Gökyüzüne uçurtmanı emanet
etmediğin gibi, bırakma.

Yan benimle,

Kor ateş oluncaya kadar, yan.

Gel benimle,

Nereye gittiğimizi bilmiyorsak
bile, gel.

Yaz beni,

Zihninin en derinlerine kadar,
yaz.

Koy beni,

Kalbinin en özel odasına, koy.

Çık benimle,

Bilinmez sonsuzluklara doğru,
çık.

Sen en çok benimle gül,

En çok benimle ağla.

Sen her ne olursa olsun,

En çok benim ol...

Tuğrul ALAN

Avcılar Okyanus Koleji

12/D

BENİ UNUTMA

Sonsuzluğa aşkıttım,

Bir ahir zamandı,

Geriye kalan son bir müsvedde
kağıdı.

Ve son bir ses kaydı.

Sonsuzluğa aşkıttım,

Güneşten turunculu bir kedi vardı,

Son ses kaydı darağacında kaldı,

Geriye kalan acılar yaralarımı
sardı.

Sonsuzluğa aşkıttım,

Sırtımı dayadığım kaya çatladı,

Yağmur oldu sağanak sağanak
ağladı.

Bakışlarındaki "neden?" ruhumu
yardı.

Sonsuzluğa aşkıttım,

Birden gözler karanlık kaldı.

Hayat kaynağım notlara düştü.

Kelimeler okunmazdı, okunmasındı.

Sonsuzluğa aşkıttım,

Güller vasiyetti, mezara atılacaktı.

Şiirler bir hatıra olacaktı.

Ve beniğim güllere karışacaktı.

Sonsuzluğa aşkıttım,

Mavi gözlerinsene aklı karıştıktı,

Yanımda durup mavilerini üzerime
bıraktı,

Onun mavileri karanlığı bastırırdı.

Sonsuzluğa aşkıttım,

Bir kendine iyi bak vardı.

Ve sahici bir ayrılık vardı.

Fakat son altı buçuk yıla hak-
sızlıktı.

Sonsuzluğa aşkıttım,

Kısa sürdü yolculuk,

Bir kara bulut "son" denilen ne
varsa yaktı,

Geride ise ne bir ses kaydı ne de
son bir şiir kaldı.

Seyfettin ASLAN

Sancaktepe Okyanus Koleji

12-Eap

AYNAALAR VE BULUTLAR

ARASINDA BİR CUMARTESİ

ÜZERİNE'

Bazen dağlarda zerdüşt, bazen
mor kekik oluruz.

Bir gün kedi sever, öbür gün kuş
vururuz.

Sardunyaları bir güzel koklar,

Kır çiçeklerini ezeriz.

Sen insan de adımıza, ben hal-
den anlamaz derim.

Gök kubbe yankılanır, sular du-
rurur.

Biz işimiz var deriz ki çok meş-
gulüzdük,

Kimi zaman sayfalarca okur da
yazmak nedir bilmeyiz.

Önce can ama "Ne zaman ca-
nan?" unuturuz.

Sen insan de adımıza ben miskin
derim.

Ah içmek de üstümüze yoktur.

Bağlar bozulur;

Yıldızlar raks eder de kadehleri-
mizde,

Üzüme teşekkür etmeyiz.

Biraz tango biraz vals biliriz,

Türkülerde kaybolmayı unuturuz.

Sen insan de adımıza ben meczup
derim.

Uçurum kenarlarında gezer,
denge nedir bilmeyiz.

Aslanan; düşmek midir, kalmak
mıdır? Unuturuz.

Sen insan de adımıza, ben;

"Sence de biraz abartmıyor musun?"
derim.

Biri yardım istediğinde yoksul
olur adımız,

Dilimizin yetişmediği her yerde
cömertiz.

Sorarlarsa fala inanmaz,

Falsız da kalmayız.

Sen insan de adımıza, ben inan-
mam derim.

Sami DANIŞ

Beylikdüzü Okyanus Koleji

12/A

OKUDUM TAVSİYE EDİYORUM

SAATLERİ AYARLAMA ENSTİTÜSÜ AHMET HAMDİ TANPINAR

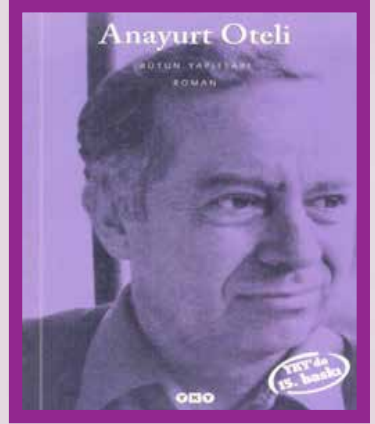
Roman çocukluk yılları 2.Abdülhamit döneminde geçmiş Hayri İrdal'ın anılarından oluşmaktadır. Tanpınar romanda saatlerle bir ironi yakalamıştır ve bunu okuyucuya Hayri İrdal'ın ağzıyla anlatmaktadır. Roman dört bölümden oluşur: Büyük Ümitler, Küçük Hakikatler, Sabaha Doğru, Her Mevsimin Bir Sonu Vardır. Okuyucu romanda Hayri İrdal'ın görebildiği kadarını görür. Roman topluma açık bir eleştiridir fakat Tanpınar bu eleştiriyi öyle bir işlemiştir ki gerçeklik ve kurmaca arasında gidip gelmektedir okuyucu. Roman tam bir ironi üzerine kuruludur.

Keyifli okumalar...

ANAYURT OTELİ YUSUF ATILGAN

Roman Manisa çevresinde bulunan Anavatan otelinden esinlenerek kaleme alınmıştır. Zebercet romanın başkahramanıdır ve kişilik bozuklukları olan bir bireydir. Romanda Zebercet'in toplumdaki kaçmasının sebebi toplum tarafından dışlanmış olmasıdır. Yalnızlık, kurtuluş umudu gibi ifadeler romanda Zebercet ile eşleşmiştir. Türk edebiyatının yapıtlarından biri olan Anayurt Otel, bir de unutulmaz bir kahraman hatta anti- kahramanı okuyucuyla buluşturmaktadır.

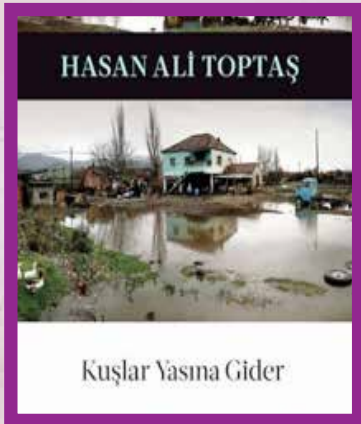
Keyifli okumalar...

KUŞLAR YASINA GİDER HASAN ALİ TOPTAŞ

Roman Türk aile yapısının, yapı taşlarından baba üzerine kuruludur. Baba- oğul ilişkisini tüm çıplaklığıyla fakat Türk gelenek- göreneklerine nazaran daha yumuşatarak anlatmaktadır. Romanda bir oğlun babasına karşı olan samimi yaklaşımı anlatılmaktadır. Roman çocukluk döneminde ihtiyaç duyulan bir babanın yaşlanarak çocuklarına muhtaç hâle gelmesinin hikâyesini işlemektedir. Bir babanın ne kadar yaşlansa, hasta, hatta yataktan kalkamayacak durumda dahi sadece fiziksel varlığı bile bir ailenin güvendi hissetmesini sağlamaktadır.

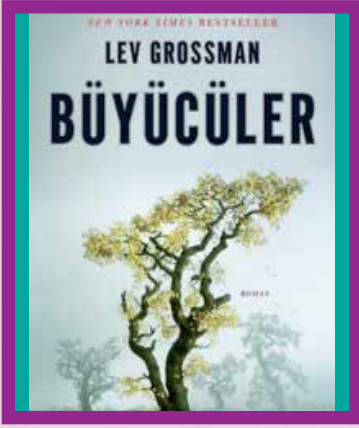
Keyifli okumalar...

EJDERHA MIZRAĞI

New York Times çok satanlar ve fantastik edebiyat sevenlerinin baş ucu kitabı Ejderha Mızrağı'nın ilk kitabının yayımlanması üzerinden tam 35 sene geçti. Farklı yazarlar tarafından yazılmış toplam 166 kitaba sahip bu serinin Türkçe'ye çevrilmiş 53 kitabı var. Kitap Krynn isimli dünya da geçiyor. İlk kitaplar Ansalon'u vuran afetten 350 yıl sonrasını anlatıyor. Bilinmezliklerle dolu kitap tarihi fantastik bir evrene sahip. Bu evrende iyiler ve kötülerin savaşını okurken, birçok fantastik edebiyat eserinde olduğu gibi kitap sizi bu dünyadan götürüp ucu bucağı olmayan bir dünyanın kollarına bırakacak. Anlaşılır ve akıcı bir dile sahip ilk kitap "Güz Alacakaranlığı: Ejderhaları"nın bir diziyeye çevrileceği ise söylentiler arasında.

Keyifli okumalar...

BÜYÜCÜLER (THE MAGICIANS)

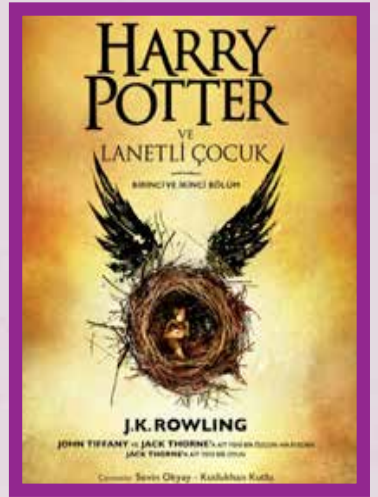
"Yetişkinler için Harry Potter" olarak tanımlanan kitap New York yakınlarında bir büyücülük okulunda geçiyor. Fantastik eserler okumayı çok seven Quentin Coldwater, kitaplara kendini öyle kaptırır ki arkadaşlarından uzaklaşmaya başlar. Bu kitaplar vasıtası ile sihirli dünyanın bir parçası olduğunu öğrenen Coldwater arkadaşı Julia ile Brakebills Büyücülük Okuluna gider. 2016 yılında bir dizisi de çekilen kitapta Coldwater'a büyücü olma yolunda eşlik edeceksiniz.

Keyifli okumalar...

HARRY POTTER VE LANETLİ ÇOCUK

Dünyanın en çok okunan fantastik serilerinden Harry Potter serisine Harry ile Voldemort arasındaki büyük savaşın sona erenleri anlatan ve aslında İngiltere ve Amerika'da sahnelenen tiyatroyun bir senaryosu olan Lanetli Çocuk da eklendi. J.K. Rowling'in fikirleri ile iki senarist tarafından yazılan bu tiyatro metni Hogwarts'ı özleyenlerin özlemini az da olsa giderecek. Ginny ile evliliğinden çocukları olan Harry küçük oğlunu da Hogwarts'a göndermek üzeredir, okula giderken Slytherin binasına seçilmekten çok korkan Albus'un korkusu gerçekleşir ve kendisini Slytherin binasında bulur. Burada en yakın arkadaşı Draco Malfoy'un oğlu Scorpius olacaktır ve zaman döndürücü ile kendilerini geçmişte bulacaklardır. Harry Potter'ın yedi kitabından alışkın olduğumuz Ron, Hermione, Snape, McGonagall, Lord Voldemort gibi karakterler sizi sürprizleri ile şaşırtacak.

Keyifli okumalar...

Dilara GÜLEDİR
Bornova Okyanus Koleji

Elif KILIÇ GEMİ
İncek Okyanus Koleji

ÖYKÜ: USTA VE ÇIRAK BİR SONBAHAR AKŞAMI

(Çizim: Elif Özkök
Bahçeşehir Okyanus Koleji 9/8)

Nedir bu kuş, bilmem ki? Sonbaharda bulutlar turuncu renklidir. Sonbaharda yapraklar konusur. Lodoslu İstanbul denizi ne baş döndürücü şeydir! Bir lodoslu günde vapura atlayıp her ipin, her madenin ıslık çaldığı bir vapurda Adalara gidip gelirim. Akşamüstü bazen Köprü'nün ortasında durup Sultan Selim'in arkasındaki bulutlarda kırmızı rengin oyunlarını seyrederken, bir sahra vahasında muazzam bir şehir, bir eski Bağdat, bulutlardaki deniz muharebesini seyrederdim. Tramvaylar o şehri taşıyor, vapurlar o bulutlar şehrinin muharibelerini götürür, biz, bu hakiki şehrin sakinleri, tiyatro seyircileri gibi sessiz, âdeta geçenler bile durmuş gibi olur, seyrederiz.

Minareden minareye asılı kırmızılıklar, portakala, Trabzon hurmasına benzer yemişler sarkıtan sonbahar akşamlarında ben bildircini hatırlarım. Hepsini, bulutlardaki eski Bağdat'ı, minarelerdeki ananasları, insanların eski elbiselerindeki şaşaaı, hamal çocuğunun çıplak ayaklarındaki çizmeleri, hepsini; bütün bu yalancılığı, bin bir gece hikayelerinin ancak çocukları saran rüyasını, hepsini bir tarafa bırakıp bir belı kuşaklı adamın iplere dizip meyve hevenği gibi götürdüğü bildircinleri düşünürüm. Ben, serçeleri de, atmalarını, saka, florya, isketeleri de severim, hattâ uzak memlekete

kuşlarını rüyalarımda görür, bazan şiir yazacak gibi olduğum zamanlarımda, papağan, tavuslar, cennet kuşları da görür gibi olurum.

Ama bildircin!... Sen, bizim göklerimiz muhacir kuşu! Seni sevdiğim, sana yakın olduğum kadar, ne baharımızın müjdecisi, dostumuz, âdeta köylümüz gibi olan çamur kulubeli, çalışkan, hiç kaçmayacaklar, yanımızda gezecekler gibi oluverip de bir gün habersiz bizden kaçan kırlangıçları; ne de o kızıl gagası, muhteşem kanatları, ince uzun, sırm gibi bacaklarıyla leyleği, damlarımızda, bacalarımızda, hemen yanı başımızda yeri olan, hayatımıza, âdetlerimize, ocağımıza, hemen hemen bir nevi melânkolimize karışmış olan leyleği, sana tercih ederim.

Bıldircini, bir şiiri sever gibi severim. Neden olduğunu bilmeden, yahut hafif hafif, içimde bir şeyler belirerek... Hem en çok etini yediğim kuş bildircindir. Onun etinin kokusunda tuhaf, buldum. Sanki bir gün, sihirli bir ağız: "Kuş ol, güzel insan! Yuvarlak, esmer, buğday, kavrulmuş kestane; sütlü, ateşte, suda pişmiş mısır kokulu, yarı kadın, yarı erkek, , süt, nişasta, şekerden mamûl mahlûk! Senin bu topraktan yapılmış çirkinler kafilesinde yerin yok! Kuş ol!" dedi.

Bıldırcın, böylece kuş oldu. Onu rüzgârlar getirir; yağmurlar atar, memleketimize. Etlerin en güzeliyle, kokuların en bayılıcıyla gelir, ışıklarımıza dökülür. Doğduğum şehirde bir akşam, millet sokağa dökülür. “Bıldırcın yağıyor! Bıldırcın yağıyor!” diye bağrışan çocukların elinde, küçük gözleri korku ile dolu, yaşlı vücutlarında canlı kıpırdanmalarla bakışirlar, oynar dururlar.

Günlerce ağızımdan tadı, burnumdan kokusu, saçımın tüyü, ellerimden sıcaklığı geçmezdi. Sonbaharda, her zaman senden bir şey vardır. Benim güzel bıldırcınım. Bıldırcın insana ne kadar uzaktır. Vahşidir, hiç bir zaman onu kafeste tutmak mümkün değildir. Dost düşman tanımaz; haşin, korkaktır. Yağmursuz anlarda ayakları çizmeli, kafaları kasketli, belleri fişekli, arkaları köpekli birtakım garip -ne olduklarını, ne zevk aldıklarını bir türlü anlayamadığım- insanlar, ancak onu görüp vurabilir. Ancak onu köpekler sakladığı fundadan, bir tarla hendeğinden kaldırır. İnsana bu kadar uzak olan bu kuşta, insanlıktan bir şey vardır. Onu o güzel insanlar gibi kokan tüylerinden çıkan, insanı merhamete, sevgiye davet eden o güzelliğın kokusu için mi severim? Yoksa, bu korkaklığı, bir akşam üstü şehrimize düştüğü için mi? Hayır, hiç birisi için değil. Onu çocukluğumda yediğim için, onu ellerimle meyve gibi topladığım için mi? Hayır, hiç birisi için değil.

İnsan gibi buğdayı sevdiği için mi? Hayır! Sevgili-me benzediği için mi? Hayır! “Ne için o halde?” diye soran olursa, bilmediğim için, sebebini bilmediğim için...

Sensiz sonbaharın ne tadı olabilir? Bir adamın, onları iplere dizmiş götürdüğünü gördüğüm zaman, içimde ürpertiler belirir. “Milyonla geride bıraktıkları fedailere rağmen, acaba gidecekleri yere gidebilirler mi?” derim.

Sait Faik Abasıyanık

KUĞU TERENNÜMÜ

(Çizim: Elif Özkök
Bahçeşehir Okyanus Koleji 9/8)

Soğuk ve karlı bir gecede, minik erimiş mum ürkekçe yandı geceye. Bir genç çocuk uyandı uykusundan. Sildi çapaklarını ve pencerenin önüne ilerledi. Bir kız örülmüş saçlarını açtı ve kulaklığını taktı camın önüne ilerlerken. Bir kedi usulca yürüdü kirlî sokaklarda, insanlardan uzak köşesine gidip, ıslak kartonun üstüne uzandı ve uyudu. Genç kız saçlarının arasından en sevdiği boyaları çıkardı usulca ve boyadı siyah beyaz dünyayı. Çocukların uğramadığı sokaklara gülüşen çocuklar yerleştirdi. Genç çocuk renkli mürekkepler akıttı dudaklarının arasından koruyucu meleklerle. Ayın uğramadığı, yüz çevirdiği o sokaklar yıldızlar ve ay ile aydınlandı o gece. Kedi rüyasında güzel ve aydınlık bir gecede çocukların onu besleyip sevdiğini gördü. Dünya aydınlık, hayaller parlaktı...

Ancak gece bittiğinde genç çocuk, kız ve kedi karanlık bir dünyaya uyandılar. Kedi yerinden tekmelerle kovuldu, genç kızın boyaları çöprü boyladı. Genç çocuğun şiiirleri hor görüldü. Siyah beyaz olan dünya iki gencin gözyaşlarıyla daha da karardı. Siyah beyaz sokaklardan geçti genç kız. Pis sokakta kirlî tüyleriyle titreyerek

duran kediyi gördü. Gitti yanına, usulca sevdi, pis olmasını umursamadan, sıcak gülümsemesiyle. Kedi dün gece ıslak kartonda uyuyan kediydi. Hüzün ve minnetarla baktı kedi genç kıza... Kirlî sokaklarda bir ayak sesi daha duyuldu. Genç şairimiz kediyeye uzandı, sevdi şefkatle. Sonra iki gencin gözleri keşişti. Tanımışlardı sanki birbirlerini. Siyah beyaz bedenlerinden akan yıldızları görmüşlerdi.

Konuşmadan anlaşmış, sözleşmiş ve ayrılmışlardı birbirlerinden gece görüşmek üzere. Gece olduğunda genç kız giyindi üstünü, ördü saçlarını. Çöpten boyalarını ve fırçalarını alıp gitti kirlî sokağa. Gittiğinde küçük kediyi ve genç çocuğu orada buldu.

Siyah beyaz duvar o gece diğer renklerle tanıştı. Duvar boyu masmavi bir okyanus, kızıl bir gün batımı çizdi genç kız. Genç çocuk kenarına şunları karaladı "bir gökyüzü dinleniyor içimizde..."

Sudenaz ÇETİN
Halkalı Okyanus Koleji 11-C EAP

SÖZCÜKLERİN HİKÂYESİ

“SINAV”

Sınav sözcüğü sınamak fiilinden; sınamak da “sın” diye bir sözcükten gelir.

“Sın” Eski Türkçede “insan bedeni” demek. “**Boy, pos, endam, dış görünüş**” gibi anlamları var.

Yani sınamak, “**boyunun ölçüsünü almak**” demek...

“**Sınamak**” kelimesinin Arapçası imtihan. Onun kökü “**sıkıntı çekmek**” anlamındaki “mihnet”...

Boyumuzun ölçüsünü alıyoruz hayattan. Hayat sınav, imtihan. Ah bir de mihnet.

“BOZ”

Türkçede “**gri**” anlamındaki boz renk adından başka bir “**boz**” daha vardı.

Bu boz, yavrusunu kaybeden dişi devenin yanık yanık çığırdayı sestir. İşte bu bozdan türeyen “**bozlamak**” deve ananın çığırdayı acıklı feryat için kullanılırdı.

Sonraları “**melankolik bir sesle ağlayıp sızlamak**” mecazlaşması yaşandı. Parlamaktan parlak, cırlamaktan cırlak gibi ses yansımaları sözcüklerde görülen yapıyla, bozlamaktan bozlak türetildi.

Bozlak, Türk Halk Edebiyatında acıklı öyküsü olan uzun hava türküleridir.

Ve Anadolu insanı, bu topraklarda o kadar çok acı çekti ki, Muharrem Ertaş'ın sözleriyle “gök kubbeye atılan feryat”larına “bozlak” dedi.

Şaşılacak bir şey yok, Türkler gökyüzüne eskiden Tanrı derdi. Göğe bakarak yakarmak ve şairin “göğe bakalım” demesi hep bu yüzden olsa gerek.

“SITMA”

Sıtma yüksek ateşli bir hastalık olduğundan, ısıtmak fiilinden türetilmiş. Isıtmanın başındaki /I/ düşmüş sıtma olmuş.

Çünkü Eski Türkçede sıcak anlamlı asıl söz “**isig**” idi. Sonraları isı, ısılık, ısı, ısınma, ısıcak (bu da sıcak oldu) gibi şekillerle dallanıp budaklandı.

Kısacası ısındık, sıcak oldu. Sinek ısırıldı sıcak oldu. Sıcaktan sıtma oldu.

Bir de sıtma ağacı var onun hikayesi de buna benzer.

“VİLLA”

Villa, antik Romalılarda “**kır evi**” demek.

Fransızcağı biçimi villo “**şehir, kent**” anlamında kullanılmış.

Fransızlar bundan bidonville’i türetmiş “**teneke ev / şehir**” demek. Çünkü bidon bu dilde “**teneke kutu**” İtalyanca “**çöp tenekesi**” anlamında...

Türklerse 1940’lı yılların sonunda bu türden yerlere gecekondulu mahallesi demiş.

Sait Faik, Son Kuşlar öyküsünü yazarken “**gecekondulu**” kelimesi henüz Türkçeye yerleşmediğinden Fransızca bidonville’i “**teneke mahalle**” olarak çevirmiş.

“Bizim mahalle tenekeli mahalle”nin mucidi meğser Sait Faik’miş..

“FLAMİNGO”

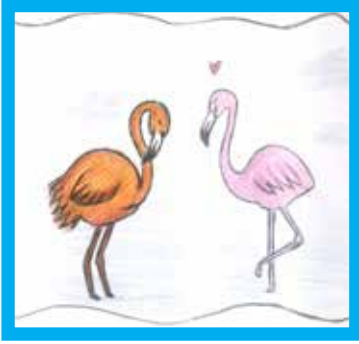
Flamingo, İspanyocada “**alev renginde**” anlamına gelen flamengodan dünya dillerine geçmiş. Oysa Anadolu’da ona yüzyıllardır allı turna deniyor.

Tabi ki biz allı turna olarak değil flamingo olarak biliyoruz.

Allı turnam bizim ele varırsan

Şeker söyle kaymak söyle bal söyle. (Reskinli Hacı Taşan)

Allı turna, senden bir isteğim daha olacak bizim ele varırsan onlara allı turna olduğununu söyle.

“ÇITAYI YÜKSELTMEK”

Çıtayı yükseltmek diye bir deyimimiz var. Oradaki “**çita**” Moğolca cida’nın değişmiş biçimidir. Cida “**mızrak, süngü**” demek.

Dede Korkut öykülerinden birinde “**oh atduğum cida sunduğum yerleri göstereyim, kılıç çalıp baş kesdiğim yerleri göstereyim**” cümlesi geçer. Bu cümlede cida sunmak “**mızrak çekmek**” demek.

Göğüs göğüse yapılan savaşlarla birlikte kargı, süngü gibi silahlar da tarihe karıştı. Bu yüzden Moğolca cida, hayatına artık çita olarak devam ediyor. Daha çok çıtayı yükseltmek deyimini duyuyoruz. O da İngilizcedeki “**raising the bar**” deyiminin tercümesi. Deyim, sırkla atlama sporundan çıkmış.

TDK “çıtayı yükseltmek” deyimini “hedefi yüksek belirlemek” olarak verir. Mızrak, süngü olmasa da hedefimiz yüksek...

Tuba KOÇAL

Avelar Okyanus Koleji

Çizim: Rûmeysa GÜLER

Bahçeşehir Okyanus Koleji 12/A

KİMDİR BU?

Aşk şiirleri denince yeri açık ara önde olan sanatçı, ikinci yeni akımının en önemli temsilcilerinden biridir. Annesini küçük yaşta kaybeden sanatçı, kız kardeşleriyle birlikte üvey anne elinde büyümüşü. Pekiyi biri olmayan üvey annesi, onu bir keresinde zehirlemeye kalkmış. Üstelik çoğu zaman da yemeğine cam kırıntıları karıştırarak kadar acımasız bir kadınmış. Sanatçının sayılarla arası hiç iyi olmadığından, saati ilkokul 5. sınıfta öğrenmiş. Yazı yazmaya çok küçük yaşlarda başlayan sanatçının asıl ilginç özelliği ise gürültü olmadan yazamamasıdır. Okul yıllarında gürültülü ortamda başladığı yazı yazma alışkanlığı, sonraki yıllarda da devam etmiş. Öyle ki evinde sessiz yazmadığını fark edince, radyo ve televizyonun sesini açarak odaklanabiliyormuş. Sanatçının hakkında herkesin bildiği bir bilgiyi de hatırlatmadan geçmeyelim. Söz konusu sanatçı arkadaşıyla girdiği bir iddia sonucunda ismindeki bir harfi kaybetmiştir.

Türk edebiyatının en ünlü şairlerinden biri olan sanatçının neredeyse yazmadığı şiir türü yok. En güzel aşk şiirleri de onda, en iyi vatan şiirleri de... Ama en çok da sevdiği kadınlara yazdığı büyümlü sözlerini biliriz. Mavi gözlü devimiz genellikle beyaz pantolon giyermiş. İlham geldiğinde ve aklında o muhteşem sözler belirdiğinde ise bunları hemen o beyaz pantolonuna not almış. Sanatçıyla ilgili şu anekdotu vermeden geçmeyelim. Bir gün Pablo Neruda'ya sormuşlar:

– Önde gelen şairlere yer vereceğiniz bir antoloji oluştursanız söz konusu sanatçı da yer alır mıydı?

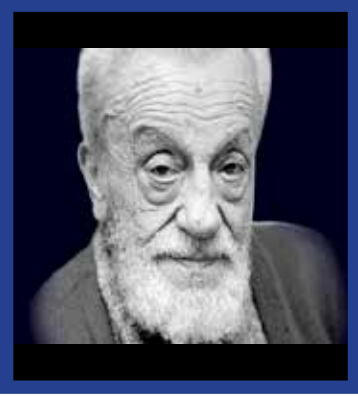
Neruda'nın verdiği cevap ise tam gurur okşayan cinsten:

– Tek bir şairden oluşan bir antoloji hazırlasaydım, bu şairin antolojisi olurdu!

Türk edebiyatının köşe taşlarından biri olan sanatçı, hem kaleme aldığı eserleriyle hem de katledilişiyle asla unutulmayacak bir isimdir. Kısacık ömründe hep gülen, şaka yapan ve hayata pozitif bakan biriydi. Onu tanıyanlar asık suratlı halini neredeyse hiç görmediklerini söylüyorlar. Sanatçının diksiyon takıntısı varmış. Kelimeleri birisi yanlış şekilde kullanınca, hemen düzeltme isteği duymuş. Bu huyu üzerine eşi Aliye Hanım'ın şikâyetlerini de arkadaşlarına: “Bu yüzden Aliye Hanım bana fena içerliyor. Karı koca ağız tadyyla kavga edemiyoruz. Kavganın en can alacak yerinde tutup diksiyon yanlışlarını düzeltiyorum” sözleriyle anlatmış.

1916 ve 1978 yıllarında yaşamış olan sanatçı, yazarlık kimliğinin yanında çevirmen ve düşünürdür. Sanatçının en ünlü sözleri kitap ve okumak üzerinedir. Kitaba olan tutkusunu her fırsatta dile getirir. Hayatı boyunca okumuş ve bu tutkusundan görme yeteneğini kaybedene kadar vazgeçmemiştir. Gençlik yıllarında iki gözünde de oluşan bir mikroptan dolayı askerlikten muaf tutulmuş. İlerleyen yıllarda bu sorun artarak devam etmiş. Ama sanatçı okumaktan hiçbir zaman vazgeçmemiş. Artık yazılanları seçemeyecek duruma geldiği dönemlerde, ışığa yakın olmak için, sandalyesini masanın üstüne çıkarır, yine de okurmuş. Yazmaya ve okumaya olan aşkı, gözlerini tamamen yitirdiğinde bile bitmemiş. Gözleri görmez hale gelince, çevresindekilerin yardımıyla yazmaya devam etmiş. Hatta yazarın en üretken çağının bu olaydan sonra başladığı biliniyor.

Üstad diye nitelendirilen, şair ve yazarımız, yaşam öyküsü ile herkesi şaşırtmış ve de kendine hayran bırakmıştır. 30'lu yaşlarına kadar arayış içerisinde olan sanatçı özellikle kumara olan tutkusuyla bilinmektedir. At yarışına olan tutkusu adeta bağımlılık seviyesindedir. Daha sonra ise Abdülhakim Arvasi ile tanıştı ve hayatı tamamen değişti. O saatten sonra kendini Allah yoluna adayan sanatçı, Nakşibendi tarikatına geçti ve bundan sonraki hayatını bu şekilde devam ettirdi. Üstad, hayatındaki bu kırılma noktasını O ve Ben isimli kitabında detaylıca anlatmıştır.

Aşırı şıklık merakından değil de mikrop korkusundan 100 tane eldiven sahibi yazar aynı zamanda örgü örmeyi ve nakış yapmayı da bildirdi. Kuyruklu Yıldız Altında Bir İzdivaç, Gulyabani, Mürebbiye, Şık önemli eserleridir.

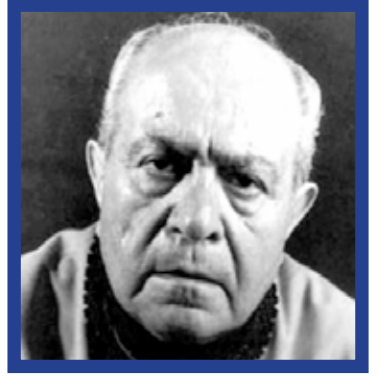

Çirkin olduğuna inandığı için gündüzleri dışarı çıkmayıp geceleri dolaşır. Yakın çevresi tarafından oldukça heybetli bulunan başı için özel bir şiir yazmış ve “cehennemde yetişmiş bu kafa” diye başından bahsetmiştir. Saf şiir anlayışına bağlı olan şair edebiyatımızda “Merdiven” şiiriyle tanınır.

Tek bir şiir kitabı olmasına rağmen hala adından söz ettirmeyi başaran şairin arkadaşları ona, aşkına ve şairliğine hayran olmuştur. Onun Leyla’sı dillere destan olur. Öyle ki Leyla’sına mektup gönderebilmek için hamallık yapıp pul parası kazanır.

Uluslararası alanda tanınan bir yazardır. Türk edebiyatına sayısız eser bırakan usta bir kalemidir. Babasının gözlerinin önünde bıçaklanarak öldürülmesiyle 12 yaşına kadar kekeme kalmıştır. İnce Memed, Yer Demir Gök Bakır gibi ünlü eserlerin yazarıdır.

Alev KAYA
Nilüfer Okyanus Koleji

EĞİTİMİN TÜRKİYE MARKASI

OKYANUS KOLEJLERİ

KAMPÜSLERİMİZ

ADANA ☎ 0322 999 19 90	ANKARA - ERYAMAN ☎ 0312 242 13 23	ANKARA - İNCEK ☎ 0312 460 18 88	ANTALYA - KONYAALTI ☎ 0242 229 49 01
ATAŞEHİR ☎ 0216 291 11 93	ATAŞEHİR - 2 ☎ 0216 317 35 34	AVCILAR ☎ 0212 422 80 83	BAHÇELİEVLER ☎ 0212 643 93 63
BAHÇEŞEHİR ☎ 0212 605 06 09	BAYRAMPAŞA ☎ 0212 544 09 99	BEYLİKDÜZÜ ☎ 0212 853 69 00	BEYLİKDÜZÜ - 2 ☎ 0212 853 38 76
BEYKENT ☎ 0212 855 96 96	BURSA - İNEGÖL ☎ 0224 715 91 91	BURSA - NİLÜFER ☎ 0224 413 93 95	DİYARBAKIR ☎ 0412 235 05 05
ÇEKMEKÖY ☎ 0216 641 30 05	FATİH ☎ 0212 521 19 99	GÜNEŞLİ ☎ 0212 515 10 11	HALKALI ☎ 0212 470 40 10
İZMİR - BORNOVA ☎ 0232 325 70 70	İZMİR - MAVİŞEHİR ☎ 0232 300 73 73	KEMERBURGAZ ☎ 0212 360 05 01	MİMARŞINAN ☎ 0212 863 82 82
SANCAKTEPE ☎ 0216 311 30 81	TATVAN ☎ 0434 827 06 56		

GENEL MÜDÜRLÜK

Talat Paşa Cad. Yeşil İrmak Sk. No: 1 Esenkent - Bahçeşehir / İSTANBUL

okyanuskoleji.k12.tr
444 10 98

